

Z poklidného pochrupávání ji vytrhl jakýsi nepatřičný zvuk. Probrala se, otočila a polekaně sebou trhla. Ve dveřích pokoje stál skřítek! Vlasiska mu trčela do všech stran a očiska měl jako dva pouťové koláče. Nos mu rostl vzhůru, to nejspíš od samé zvědavosti. Byl bos a byl v pyžamu. Jaké štěstí, že prapodivný tvor hned promluvil:

„Babi, já nemůžu usnout.“

Babička se usmála. „Tys mě vylekal! Už jsem si myslela, že si pro mě přišel nějaký rarášek.“

„Rarášek? To jako čert? Babi, ty jsi něco provedla, že si myslíš, že tě čert odnese do pekla?“

„Ale ne, nemyslím, to jen ty máš moc vlasů a trčí ti do všech stran. Vypadáš, jako kdybys měl na hlavě rohy. Zít- ra tě budu muset ostříhat.“

Kluk se zamračil. Stříhání vlasů nemá rád, vždycky se mu zdá, že to vlasy bolí a ony pláčou a křičí. Však taky za ně Ondra bojuje, hlavou kroučí sem a tam. I pro babičku, která se čas od času musí ujmout role kadeřnice, je vnu- kovo stříhání vlasů úplný očištec.

„To já radši neusnu. Když nebudu spát, bude pořád dneska a nebude zítra, a ty mě neostříháš.“

Babička nevěřícně zakroutila hlavou. „Kluku, kluku, kam ty na ty nápady chodíš. A co máma, na tu nemyslíš? Kdyby dnešní noc neskončila, neskončila by mámě ani dnešní noční služba. To asi nechceš, vid’?“

Ondra se kousl do spodního rtu. Babička má pravdu. Má-li si vybrat mezi maminkou, která musí chodit do prá- ce i v noci, protože je zdravotní sestřička, a ostříháním, určitě zvolí mámu.

Chlapec zhluboka vzdychl. Je tak těžké všemu rozumět. Ach, je to všechno tak těžké...

„A nevzdychej pořád,“ napomenula ho babička, když vstala z křesla, aby odvedla vnuka zpátky do postele.

„Když já mám, babi, tak strašně těžký život!“

Babička málem vyprskla smíchy. „Ty že máš těžký

život? Vždyť ti je sotva šest let. Co budeš říkat, až ti bude desetkrát tolik?“

„To už budu velkým dospělákem a budu všemu rozumět a nebudu mít myšlenkování a nebudu se muset trápit,“ rozhodně prohlásil Ondra a očividně tomu věřil.

Babička pohladila vnuka po hlavě. Přitom si v duchu říkala, jak ráda by vyměnila své dospělácké starosti za utrápené myšlenkování pětiletého dítěte.

PANÍ ROBÁTKOVÁ

Babička natřepala peřiny. „Hupni si pod peřinu, Ondro, a povídej, jaké máš myšlenkování. Třeba ti dokážu odpovědět.“

Ondra poslechl a dovolil babičce, aby ho přikryla. Z pod peřiny mu čouhala jen hlava s velkýma očima a zvědavým pršínosem.

„Víš, babi, je to stejně divné, já vůbec nevím, jak je možné, že jsem na světě. Jak to, že jsem s tebou a s mámou a že bydlím tady v našem bytě v prvním patře, a ne třeba u Aničky Konečné v pátém. A babi, víš, že má Anička tátu?“

Už druhého!“

Teď bylo na babičce, aby si povzdechla. Ondra začal zpívat starou známou písničku o tátovi. Jenomže jí se o tátovi povídat nechce. Vlastně jí to ani nepřísluší. To si bude muset Ondra vyříkat s mámou. Ale něco tomu malému rozumbradovi říct musí.

„Dobře, tak já ti prozradím, jak ses k nám dostal,“ souhlasila babička a přisedla si k Ondrovi na postel. „Někde nosí děti čáp a vrána, někde se děti vylupují z hrachového lusku, ale v našem městě roznáší děti paní Robátková.“

„Paní Robátková? A kde bydlí? Znáš ji? Už jsem ji někdy viděl? Nechodí nakupovat k tobě do obchodu? Je to ta paní s tím vozíčkem na kolečkách, co tak divně vržou, když s ním jede?“

„Pšť, Ondro, jestli mi budeš skákat do řeči, nic ti

neřeknu. Mlč a poslouchej!“ Babička rychle přerušila proud Ondrových otázek. Kdyby to neudělala včas, Ondra by vážně neusnul, mluvil by a ptal se až do svítání.

„Paní Robátkovou neznáš, nejde vidět, chodí po světě tiše a děti nosí v proutěném košíku. Ten košík je velký, a aby v něm dětem nebylo chladno, má v něm paní Robátková i klubíčka vlny, ze kterých se pletou svetry a šály.“

„Paní Robátková plete svetry a šály pro malé dětičky, co jsou v košíku, že jo?“

„Ale ne, co by je pletla pro dětičky, plete je pro sebe, aby jí nebyla zima. To víš, děti roznáší za každého počasí a během celého roku.“

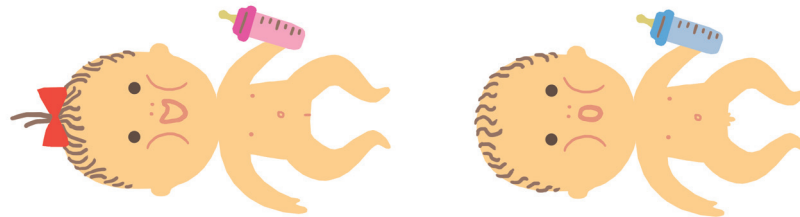
„A to jsou ty děti nahaté?“ podivil se Ondra.

„Samozřejmě, ale neboj se, sotva je paní Robátková předá maminkám, ty se o ně hned postarají, obléknou je do košilek a zavinou do peřinek.“

„Babi, a i já jsem byl nahatý? Úplně nahatý?“

Babička přikývla. „Byl. Ty jsi paní Robátkové zbyl, tak tě nechala u nás.“

Samým překvapením otevřel Ondra pusku dokořán. V hlavě se mu začala otáčet kolečka rozumování. Točila se nebývalou rychlostí. To, co mu babi právě řekla, může být pravda. Tím by se vysvětlovalo, proč nemá tátu. Máma dostala Ondru od paní Robátkové.

Babička Ondrovi do hlavy neviděla, myslela si, že jí nevěří, a tak začala své vyprávění o paní Robátkové rozvíjet dál: „Nejdřív paní Robátková donesla paní Konečné Aničku. Zrovna nejel výtah, a tak se s ní táhla po schodech až do pátého patra. Holka jí dala zabrat, už jako mimino byla cvalík.“

Ondra souhlasil. Babička nelže, Anička slaví narozeniny o pár dní dřív než on, je starší. A taky je trochu víc při těle, ale to Ondrovi nevadí. Aničku má rád, i když je boubelka.

„Když paní Robátková vyřídila u Konečných, co měla,“ pokračovala babička, „šla hezky pomalu zpátky. Jak říkám, výtah nejel, a tak schody, které vedly nahoru, musela sejít i dolů. Byla z té štrapáce uondaná, v každém patře se musela zastavit a odpočinout si. Když tak stála v našem patře, zaslechla, jak se z košíku ozývá uá uá uá. Otevřela ho, a kouká, že má pod klubíčky ještě jedno dítě. Chvilí váhala, jestli neudělala chybu, jestli paní Konečné neměla k holce předat i kluka, ale pak si s tím přestala lámat hlavu a zazvonila u našich dveří. Maminka tenkrát byla doma,

otevřela je, a hup, kouká, že má v náručí miminko.“

„A to jsem byl já.“

„Byl,“ přisvědčila babička. „Hned jsi přestal křičet, poznal jsi svou mámu a hezky ses na ni usmál. Od té doby jsi náš.“

„A na tebe jsem se taky hezky usmál?“ vyzvídá vnuk.

„Ano, ale až když jsi mě počural. Už tenkrát jsem poznala, že jsi pěkný vykuk a že si s tebou užiju.“

Ondra nevěděl, jestli se má smát, nebo se stydět. Ale připadalo mu, že to o tom čurání a že je vykuk neřekla babička ve zlobě. „Já nechtěl babi, fakt ne, ale asi se mi mooc chtělo a nevěděl jsem, kde máme záchod, víš?“

Babička uhladila Ondrovi ofinu. „Já vím, že jsi nechtěl, byl jsi ještě malý a neměl jsi z toho rozum, zato teď máš rozum, že bysme ho mohli prodávat.“

Ondra nechápavě zamrkal. Jak se může rozum prodávat? A kde se dá koupit? A musí se vážit jako ovoce a zelenina, anebo je k dostání zabalený v sáčku jako třeba nudle nebo bonbony?

Už už se chtěl babičky zase vyptávat, jak to všechno je, ale babička mu dala prst přes pusku. „Pšt, ticho, teď budu čarovat a nesmíš se mluvit!“

A jéje. Babiččino čarování Ondra dobře zná. Je to jen jako. Ale babička mu věří a Ondra jí nechce pokazit radost

a říct jí, že vlastně vůbec nečaruje.

Stará paní pravým ukazovákem ťukla vnukovi doprostřed čela. „Volám, volám spací myši, ať se v hlavě všechno ztiší.“ Pak mu dlaněmi přikryla oči. „Vrni, přede spací kočka, ať už zavřeš, Ondro, očka.“ Prstem přejela přes Ondrovy rty. „Pusu zamkne spací klíč, ať je ticho, slova pryč!“

Ondra zavřel oči, semknul rty, ale uzamknout hlavu před vtíravými myšlenkami ne a nemohl. Tak rád by babičku ještě vyzpovídal, měl jednu a tisíc otázek, jak to tenkrát bylo, když ho k nim donesla paní Robátková, ale nemohl. Babiččino spací kouzlení se nesmí přerušovat, babička se pak zlobí a just se potom s Ondrou nebaví a neřekne mu už ani ABCD kočka přede. Ach jo, musí si všechna svá proč a jak nechat na zítřek. Už aby byl zítřek, aby se mohl ptát. A taky, aby už mohl být s Aničkou a povídat si s ní.